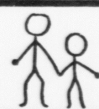
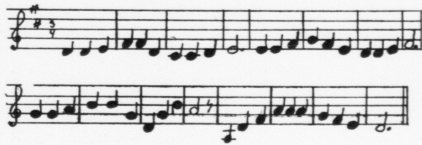

BARNA-SÍÐAN

Villdunnnan Villy

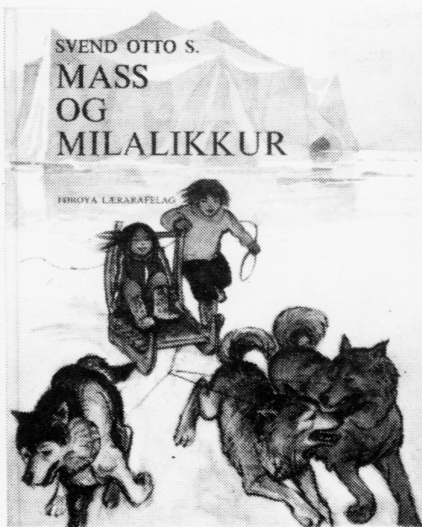
1.
Villdunnnan Villy úr Svínöyarsókn
svam sær ein túr í útsýnningsódn.
Ódnin hon leikaði — dunnnan hon svam
rak eftir hæli, tó full ferð var fram.

2.
Men Villy bert vendi og herjaði á
— nú ættin lá undan leið skjótari frá!
Og tá vóru glómur í Svínöyarsókn,
tá Villy kom rekandi við útsýnningsódn.

Veitst tú,

at ein nýggj bók er komin?

Hon eitur »Mass og Milalikkur«.

Bókin er skrivað og teknað av Svend Otto S. 6.B í Tveroyrar Skúla í fyrra-árið hevur týtt hana til føroyskt. Hon kostar 32 kr.

Bókin er um ein drong í Grønlandi, sum eitur Mass — og systir hansara, sum eitur Naja. Tann dagin, Mass fyllir 6 ár, hendir nakað: Um morgunin bankar á dyrnar, og uttanfyri stendur ein nýggj sleða og ein hundahvølpur, og øll hini húsfólkin: mamman, pápin, abbin og Naja rópa: »Tillukku, Mass!« Abbin hevði smíðað honum sleðuna.

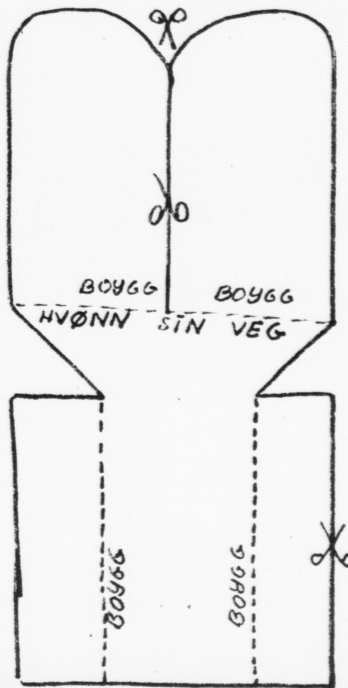
Mass og Naja fóru ein túr við sleðuni. Tey flutu avstað við nógvari ferð. Mass datt av sleðuni, men Naja fleyg víðari, tí hon dugdi ikki at steðga hundunum. So hendir nakað spennandi.

Myndirnar eru stak vakrar, og har er so nógvi at síggja á teimum. Bókin er øgiliga góð at lesa hjá teimum, sum eru eitt sindur eldri og eitt sindur yngri enn eg.

Ansa Simonsen, 10 ár

Vit gera:

EIN HELIKOPTARA

Klipp út og boyggj

Land í Suður-ameriku

Hesir dreingirnir eru við einum skúlastupi á veg til eitt land í Suðurameriku. Vita um tú kanst gita, hvat landið er.

Á troyggjunum sært tú nøvnini á dreingjunum. Tekur tú annan bókstavin í hvørjum navni, so hevur tú 9 bókstavar, og setur tú teir rætt saman, færst tú navnið á landinum, teir fara til.

Send okkum loysningin áðrenn komandi leygardag, so verður tú við í lutakasti um eina virðis-løn.

SÖIALURÍN
BOX 76
TÖRSHAVN

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Pambo

6. partur

Framhald

Nóg illa hvíld hildu tey leiðina fram tá ið leið út imóti kvøldi. Her í fyrstuni høvdu tey bert ferðast um náttina, tí tey ræddust fyri, at onkur kundi síggja tey og smetta fyri rómversku myndugleikunum. Ikki fyrr enn tey fóru undir triðja partin av ferðini tordu tey at ferðast í ljósum. Bara um sjálvan middagin, tá ið sólin brendi av tí allarheitasta, góvu tey sær stundir til eina stutta hvíld. Tessvegna at slóðari teirra, Difilius, var so sera kunnigur har um leiðir, so eydnaðist teimum nær um altíð at finna eitt væl vart skýli fyri náttina, og fram um alt eydnaðist teimum at finna fram á brunnar, so at tey altíð høvdu gott vatn til sín sjálvs og kamelarnar. Tað einasta, sum Basilius nú stúrdi fyri, var at onkur kundi hava fingið snevlin av flýggjan teirra ov skjótt, so at hermennirnir fóru at koma fram á slóðina hjá teimum og finna fram á gróðrablettin, áðrenn tey høvdu funnið sær eitt trygt skýli. Tí hurtaði hann alla tíðina undir tey, at fáa tey at skunda sær, og tá ið fjórða dagsferðin leið imóti endanum segði Difilius fyri teimum, at tey longu dagin eftir fóru at koma til gróðrablettin. Tey høvdu ikki væntað, at tað fór at eydnast fyrr enn imóti kvøldi tann sætta dagin. At ferðin hevði gingist so væl, var eisini teimum avbæra góðu kamelunum fyri at takka. Tey høvdu ikki væntað, at teir fóru at royvast so væl, tí teir vóru klyvjakamalar og ikki ríðingarkamalar. Um morg-

unin tann seinasta dagin vóru øll tíðliga á fótum. Morgunmaturin var etin í skundi: eitt sindur av breyði, fikukøku og vin við vatni í. Sum allar hinar dagarnar, varð viðføri bundið á kamelarnar, fólkin settust omaná, kamelarnir fóru á fótur og fylgið helt ferðina fram. Øll gleddu seg nú til, at tann langa ferðin skjótt var av.

Tá ið tey høvdu ríðið í umleið tveir timar, komu tey úr oyðimørkini inn á eitt graslendi. Onkunstaðni stóð ein kaktus, onkunstaðni ein pálm, sum bleiktraði við teim breiðu bløðunum í høgættini. Skjótt komu tey til veltan bæ; her- og hirsuvelur, ein smátta, sum var takt við pálmabløðum, ein urtagarður við agurkum. Heyggjarnir vóru hægri her, sum smá fjøll; eisini fjøllini vóru hægri og brattari. Onkunstaðni rann ein litil á, og har var alt so grønt og fruktugt. So við og við lógu treini, húsin og velurnar tættari. Tað var tann fyrra bygdin í gróðrablettinum, sum nú lá fyri framman.

Spakuliga ríðu tey inn í bygdina, sum æt Talmis. Har var nógvi fólk úti. Mennirnir stóðu og skuggaðu fyri eygunum við hondunum og stardu upp imóti himli. Nógvi málageipan var allastaðni. Einastaðni var ein, sum bað við harðari rødd. Øll tyktust vera sera rødd.

Basilius hugdi upp í loft. Hann hvakk við og segði: »Sólin er við at myrkjast!« Nústaðni sansaðu tey, at tað var farið at skýma, og at tað ikki longur var so brennandi heitt.

Framhald